

terugkomst van Dr VAN STEENIS in Augustus a.s. het voorzitterschap waarnemen, terwijl de heer FRANCK benoemd werd tot 2e secretaris. De heer DAHLER bleef aan als 1e secretaris, de heer BRUGGEMAN als penningmeester.

Dr WIND, Hoofdinspecteur van het Boschwezen, zal worden aangezocht, zitting te nemen in het Hoofdbestuur.

Na een hartelijk woord van dank aan den scheidenden voorzitter, Dr LEEFMANS, voor het vele, dat hij gedurende zijn veeljarige bestuursperiode voor de Vereeniging heeft gedaan, werd de vergadering gesloten.

KORTE MEDEDEELINGEN

Reukzin bij insecten.— In dit blad van Maart 1934 werd hieromtrent onder „Korte Mededeelingen” het een en ander opgemerkt met betrekking tot libellen. Dit bracht mij in gedachten, dat iemand, met wien ik zeer goed bekend ben, doch dien ik niet noemen wil — omdat het m.i. niet goed staat andere lieden te vervelen met bijzonderheden over zijn eigen kwalen en kwaaltjes — in zeer lichten graad diabetes heeft, eigenlijk niets anders dan slijtage van den niet al te jeugdigen inwendigen mensch, zonder verdere consequenties; en dat deze mensch, zoodra hij, min of meer „vochtig” van lichaamsbeweging in den radius van een honingbijtje komt, door het diertje pleegt te worden verkend, waarna het zich rustig op een zijner ontbloote handen of onderarmen neerzet, deze ijverig „bekriebelende” en vervolgens weer zijns weegs gaat, soms terugkomende, al dan niet met een kameraad. Hetzelfde overkomt hem vaak met dagvlinders, die hij dan duidelijk zijn vochtige huid met den langen tong ziet aflikken. De laatste komen ook af op een plek, die hij zoo juist heeft „gepekeld”, zooals het in de jagerstaal heet. Maar of dit iets te maken heeft met het feit, dat de „pekel” eigenlijk eene slappe suikeroplossing is, is niet zoo zeker, want die kapellen komen ook af op urine van paarden. Aan den anderen kant geeft het laatstgenoemde afscheidingsproduct vaak een zoetachtigen lucht af, zoodat misschien „suikerziekte” bij het paard geen ziekte is, maar iets, wat zoo hoort. Zou een veerts onder de lezers hier opheldering kunnen geven?

Zeker is het, dat urine, ook zonder suiker te bevatten, aantrekkingskracht uitoefent op sommige insecten. Ik herinner mij eens een vijftieng jaar geleden — ik was nog een jonge man, bij wien de afscheiding van suiker toenmaals niet zonder bedenking zou zijn geweest — in een pasanggrahan te hebben gelogeerd en 's morgens bij het opstaan te hebben waargenomen — tot mijn hevigen schrik, moet ik bekennen —, dat het vaatwerk, waarin wij nogal onlogisch eenigen tijd als een kostbaar iets plegen te bewaren, wat later wordt weggeworpen, was bestormd door dichte drommen van eene zeer groote soort mieren (ongeveer 1 cm of meer lang), die zich verdrongen om den waterspiegel. Nog volle aandacht schenkende aan dit neerdrukkende verschijnsel, hoorde ik plotseling uit de nevenkamer, waarin mijn kameraad was gehuisvest, den noodkreet: „Zeg, ik geloof, dat ik suikerziekte heb, want mijn pot zit vol mieren”. — „All right”, riep ik toen verheugd uit, „dan gaan we samen naar den bliksem, want de mijne ziet er ook zwart van”. Van het leven nog willende maken, wat er van te maken viel, togen wij dien dag welgemoed op jacht en nog verscheidene dagen daarna, waarna wij huiswaarts keerden en beiden onzen huisarts raadpleegden over het droevige symptoom. Deze beide medici, ongevoelige wreedaards als zij waren, lachten ons uit, de mijne zelfs luidkeels, en vertelden ons, dat die soort mieren er voor bekend was, dat zij bijzonder belust was op die soort van thee, ook ongesuikerd. Later heb ik vele malen gelegenheid gehad dit bevestigd te zien.

Daarentegen geldt de zeer kleine, roode mier, bekend onder den naam van *semiogettel* of ook wel *semiogetela*, voor een aanwijzer van de aanwezigheid van suiker in menschelijke urine. Terecht of ten onrechte is mij niet bekend; ik heb zelf nooit iets ervan kunnen waarnemen. En wat libellen betreft, ik ontmoet deze sympathieke knapen — ze zijn ook jagers en dus in zekeren zin mijn gildgenooten — zeer vaak op mijn omzwervingen in het veld. Doch, ofschoon er zich wel eens een op mijn hand of neus neervlijt, heb ik nimmer iets kunnen bemerken van een bepaalde voorliefde voor de zoetigheid, die er in mij zit, evenals in het karkas van den door SIMSON verslagen leeuw. Ook mijn „pekel” laten ze ongemeed.

A propos, wie onder onze entomologen schrijft eens een boek over de Indische vertegenwoordigers van deze belangwekkende orde? Ik heb niets tegen vlinders, maar in de populaire wetenschap eischen zij toch m. i. een onbescheiden aandeel op van onze belangstelling.